

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.943 van 12 maart 2003
in de zaak A.123.892/XIV-10.837.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 1 december 1977 en van Soedanese nationaliteit, op 1 juli 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 maart 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij op dezelfde datum ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 juli 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 februari 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 4 maart 2002 en verklaart zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 maart 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 31 mei 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond en bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Nuba-etnie.

Toen u zich inschreef aan de El-Nelien Universiteit in Khartoum, werd u lid van een studentenorganisatie (organisation générale des étudiants). U werd secretaris-generaal van de afdeling van deze organisatie op uw faculteit. In die hoedanigheid was u een bemiddelaar tussen de Soedanese regering en de studenten met betrekking tot studentenzaken. Tegelijkertijd ijverde deze studentenbeweging voor democratie en was ze bijgevolg kritisch tegenover de regering. In het kader hiervan ontving u gesloten pakjes van verschillende (oppositie)partijen en verdeelde u die onder de studenten van verschillende universiteiten. Omwille van deze pakjes werd u door de autoriteiten beschuldigd van deze partijen te helpen en werd u bedreigd. U werd bang en ging naar een vriend, W. A.. Op 5 oktober 2001 gaven u en W. een lift aan een

onbekend meisje. Het meisje vroeg een tussenstop te maken aan een telefooncel. Even nadat zij had getelefoneerd, werden jullie tegengehouden door enkele mannen die beweerden van de veiligheidsdienst te zijn. Jullie werden door hen bedreigd met een wapen. Na een som geld te hebben betaald, lieten de agenten u en W. gaan. Het meisje ging mee met de veiligheidsagenten. U deed aangifte van deze afpersing bij de politie, maar wegens gebrek aan bewijzen konden zij geen verdere gerechtelijke stappen ondernemen. Op 28 januari 2001 waren u en M. B. bij W.. W. bracht jullie 's avonds naar het busstation. Onderweg werden jullie tegengehouden door een auto. Jullie werden bedreigd. Omdat u dit geen tweede maal pikte, eindigde deze confrontatie in een gevecht. Uiteindelijk werden jullie bestolen. U besloot geen klacht in te dienen, omdat u dit zinloos vond. Onder de studenten werd gepraat over een studentenmanifestatie. Op 2 november 2001 vond een algemene studentenbetoging plaats. Onderweg naar huis werd u door vier mensen aangevallen, meegenomen naar het commissariaat en een week vastgehouden. U werd er gefolterd. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u aan de betogende studenten zou uitleggen dat u, noch de studenten, problemen kenden. Na uw vrijlating, op 9 november 2001 ging u onmiddellijk naar de universiteit, maar in de plaats van te doen wat de autoriteiten hadden gevraagd, legde u aan de studenten uit wat u werkelijk was overkomen. Uit ongenoegen namen talrijke studenten deel aan een manifestatie die u nog diezelfde dag organiseerde. De manifestatie werd echter uit elkaar geslagen. Er vielen doden. Net als andere studenten, werd u gearresteerd. U werd twee maanden in de Kober-gevangenis in Bahri vastgehouden. Met de hulp van uw celgenoot kon u op 16 januari 2002 ontsnappen. Uw oom regelde uw vlucht uit Soedan. Per taxi verliet u Soedan en ging u via Caïro naar Alexandrië, waar u op een boot inschepte. Op 4 maart 2002 kwam u in Antwerpen aan. Nog diezelfde dag startte u uw asielprocedure.

Er dient te worden vastgesteld dat uw vermeende vrees voor politieke vervolging door de Soedanese overheid wegens uw activiteiten voor een studentenorganisatie niet geloofwaardig is. Dit omwille van tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen alsook wegens uw verregaande gebrek aan kennis betreffende de politieke context in Soedan, hetgeen duidelijk gebleken is tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, vergelijk (dit) met de informatie in het administratief dossier op het Commissariaat-generaal).

Zo stelde u enerzijds dat u in uw hoedanigheid van secretaris-generaal van de faculteitsafdeling van uw studentenorganisatie een bemiddelaar was tussen de regering en de studenten, maar stelde u anderzijds zelfs de naam van de huidige Soedanese Minister van Onderwijs (sinds eind 2000, aldus nog uw verklaringen) niet te kennen.

Verder verklaarde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u gesloten pakjes ontving van verschillende oppositiepartijen, die u vervolgens aan studenten uitdeelde. Dat u niet kan uitleggen van wie of welke partijen u deze pakjes kreeg noch wat er in deze pakjes zat, is volstrekt onaannemelijk (p. 8). Dat u van deze activiteiten in het geheel geen melding maakte voor de Dienst Vreemdelingenzaken, brengt de geloofwaardigheid van deze activiteiten verder in het gedrang (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42). Te meer daar u voor het Commissariaat-generaal stelde uitgerekend omwille van deze activiteiten door de overheid te zijn bedreigd (p. 8, 10).

Bovendien stelde u verkeerdelijk dat Osman al Mirghani de leider was van de SPLA en kon u geen andere namen geven van andere prominente leden die deeluitmaken van de SPLA (verhoorverslag Commissariaat-generaal, p. 6). De president van de Democratic Unionist Party bleek u in het geheel niet te kennen, evenmin als de president van de National Democratic Alliance. Over de Democratic Unionist Party stelde u overigens geen verder(e) uitleg te kunnen geven. U kon zelfs niet met zekerheid stellen of deze partij ooit aan de macht is geweest (p. 4 en 14). U kon verder niet preciseren tot welke partij Riek Machar behoorde (p. 6). Voorts verklaarde u dat de Alliance Démocratique Nationale (AND) een partij is die reeds lang bestaat en door de militairen van de macht werd verdreven. U kon echter niet verduidelijken wie de president is van de AND en stelde verkeerdelijk dat de AND geen hoofdzetel heeft (p. 3 en 4)(zie voornoemde informatie in het administratief dossier).

Hoewel u verklaarde tot de Nuba-etnie te behoren, stelde u in strijd met de werkelijkheid dat Nubiërs en Nuba's tot dezelfde etnische groep behoren en dat enkel de christelijke Nuba's in Zuid-Kordofan wonen. U stelde verder dat Yussif Kuwa tot geen enkele beweging of partij hoorde en dat de Nuba's geen eigen partij (vormen) hebben. U stelde dat hij ooit in het parlement zetelde, maar kon niet preciseren wanneer. De Union Générale des Nubas stelde u niet te kennen, evenmin als Philip Gabboush (p. 4, 13 en 14; zie voornoemde informatie in het administratief dossier).

Opmerkelijk is tenslotte dat u de bevoegdheden van de befaamde Politie voor Openbare Orde niet kon uitleggen (p. 16; zie voornoemde informatie).

De authenticiteit van de door u voorgelegde studentenkaart kan gezien voorgaande vaststellingen in twijfel worden getrokken. Vermits het een kopie betreft kan deze authenticiteit bovendien niet worden nagegaan.

U blijkt evenmin in het bezit te zijn van enig ander authentiek document dat de controle van uw ware identiteit en nationaliteit zou kunnen mogelijk maken.

Tot slot brengt uw verzoekschrift tot instelling van dringend beroep geen andere elementen naar voor die vermogen (de) weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.”.

2. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

2.1. Overwegende dat verzoeker niet aantoont hoe en waarom de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet werden geschonden; dat hetzelfde geldt voor de beweerde schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

2.2. Overwegende dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “kennelijke ongegrondheid” is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat een andere onontvankelijkheidsgrond de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van feiten van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken uit het dossier; dat in casu de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond en bedrieglijk is, omdat verzoekers vermeende vrees voor politieke vervolging door de Soedanese overheid wegens zijn activiteiten voor een studentenorganisatie niet geloofwaardig is omwille van tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen alsook wegens zijn verregaande gebrek aan kennis betreffende de politieke context in Soedan; dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de volgende pertinente en draagkrachtige motieven:

- verzoeker stelde enerzijds dat hij in zijn hoedanigheid van secretaris-generaal van de faculteitsafdeling van zijn studentenorganisatie een bemiddelaar was tussen de regering en

de studenten, maar anderzijds stelde hij zelfs de naam van de huidige Soedanese Minister van Onderwijs niet te kennen;

- verzoeker verklaarde ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat hij gesloten pakjes ontving van verschillende oppositiepartijen, die hij vervolgens aan de studenten uitdeelde. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoeker niet kan uitleggen van wie of welke partijen hij deze pakjes kreeg noch wat er in deze pakjes zat. Dat hij van deze activiteiten in het geheel geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, brengt de geloofwaardigheid van deze activiteiten verder in het gedrang, temeer daar hij op het Commissariaat-generaal stelde juist omwille van deze activiteiten door de overheid te zijn bedreigd;

- bovendien stelde verzoeker verkeerdelijk dat Osman al Mirghani de leider was van de SPLA en kon hij geen andere namen geven van andere prominente leden die deel uitmaken van de SPLA. De president van de Democratic Unionist Party bleek hij in het geheel niet te kennen, evenmin als de president van de National Democratic Alliance. Over de Democratic Unionist Party stelde hij overigens geen verdere uitleg te kunnen geven. Hij kon zelfs niet met zekerheid stellen of deze partij ooit aan de macht is geweest. Verder kon hij niet preciseren tot welke partij Riak Machar behoorde en verklaarde hij dat de Alliance Démocratique Nationale (AND) een partij is die reeds lang bestaat en door de militairen van de macht werd verdreven. Verzoeker kon echter niet verduidelijken wie de president is van de AND en stelde verkeerdelijk dat de AND geen hoofdzetel heeft;

- hoewel verzoeker verklaarde tot de Nuba-etnie te behoren, stelde hij in strijd met de werkelijkheid dat Nubiërs en Nuba's tot dezelfde etnische groep behoren en dat enkel de christelijke Nuba's in Zuid-Kordofan wonen. Verder stelde hij dat Yussif Kuwa tot geen enkele beweging of partij hoorde en dat de Nuba's geen eigen partij hebben. Verzoeker stelde dat Yussif Kuwa ooit in het parlement zetelde, maar kon niet preciseren wanneer. Verzoeker kende de Union Générale des Nubas niet, evenmin als Philip Gabboush;

- opmerkelijk is tenslotte dat verzoeker de bevoegdheden van de befaamde Politie voor Openbare Orde niet kon uitleggen;

- de authenticiteit van de door hem voorgelegde studentenkaart kan, gelet op de voorgaande vaststellingen, in twijfel worden getrokken. Vermits het een kopie betreft kan de authenticiteit bovendien niet worden nagegaan;

- verzoeker blijkt evenmin in het bezit te zijn van enig ander authentiek document dat de controle van zijn ware identiteit en nationaliteit zou kunnen mogelijk maken;

Overwegende dat verzoeker vooreerst aanvoert dat het niet verwonderlijk is dat hij de naam van de huidige Soedanese Minister van Onderwijs niet kent, aangezien het onstabiele beleid in Soedan een snelle wisseling van posten binnen de regering tot gevolg heeft; dat uit verzoekers asielrelaas echter blijkt dat hij zijn vrees voor politieke vervolging door de Soedanese overheid steunt op zijn activiteiten voor een studentenvereniging; dat hij onder meer beweert problemen te hebben gekregen in zijn hoedanigheid van secretaris-generaal van de faculteitsafdeling van zijn studentenorganisatie, waar hij de taak had te bemiddelen tussen de regering en de studenten; dat derhalve van verzoeker mag worden

verwacht dat hij op zijn minst de naam van de huidige Soedanese Minister van Onderwijs kent; dat verzoeker bovendien zelf verklaarde dat het ambt van de huidige Minister van Onderwijs een aanvang nam eind 2000 (verhoor CGVS, p.8), zodat het merkwaardig is dat verzoeker de naam van de Minister niet kent, aangezien hij het begin van zijn problemen situeerde rond oktober 2001;

Overwegende dat verzoeker er evenmin in slaagt een plausibele uitleg te geven voor zijn vage verklaringen betreffende de gesloten pakjes die hij ontving en uitdeelde; dat de Commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat verzoeker niet kan uitleggen van wie of welke oppositiepartijen hij deze pakjes kreeg, noch wat er in deze pakjes zat; dat het feit dat verzoeker de pakjes nooit zou hebben geopend en ze enkel doorgaf aan medestudenten, geen afdoende verklaring is, vermits het merkwaardig is dat verzoeker geen informatie kan verschaffen betreffende een activiteit die, volgens zijn eigen verklaringen, aanleiding gaf tot de bedreigingen door de overheid; dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, van deze activiteiten geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor DVZ, vraag 42); dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat dit de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder in het gedrang brengt;

Overwegende dat verzoeker verder ten onrechte beweert dat hij correct verklaarde dat Osman al Mirghani de leider was van de SPLA; dat uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat John GARANG de leiding heeft over SPLA; dat verzoeker evenmin een verklaring geeft voor het feit dat hij geen namen kon noemen van andere prominente leden die deel uitmaken van de SPLA; dat verzoeker met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de president van de Democratic Unionist Party en van de National Democratic Alliance stelt dat deze kennis niet of weinig relevant is voor zijn asielrelaas; dat verzoeker evenwel beweert politiek vervolgd te worden door de Soedanese overheid omwille van zijn activiteiten voor een studentenvereniging, zodat van hem mag worden verwacht enige parate kennis te hebben over de politieke partijen en de algemene politieke context in Soedan;

Overwegende dat verzoeker met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de Nuba-etnie, opwerpt dat de Commissaris-generaal nalaat te bewijzen dat verzoekers verklaringen onjuist zijn; dat de bestreden beslissing expliciet verwijst naar de in het administratief dossier aanwezige informatie, waaruit blijkt dat verzoeker verscheidene onjuiste verklaringen aflegde, zodat verzoekers bewering hieromtrent feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker voorts aanvoert dat de authenticiteit van de door hem voorgelegde studentenkaart op dubbelzinnige wijze wordt benaderd door de Commissaris-generaal, vermist zij niet van valsheid wordt beticht, maar de Commissaris-

generaal niettemin stelt dat de authenticiteit ervan in twijfel kan worden getrokken; dat de bestreden beslissing op goede gronden vaststelt dat de echtheid van de voorgelegde studentenkaart, gelet op de overige in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen, in twijfel kan worden getrokken; dat de bestreden beslissing daaraan toevoegt dat het een kopie betreft, zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan; dat deze laatste overweging geenszins betekent dat de Commissaris-generaal het stuk als authentiek beschouwt;

Overwegende dat verzoeker tenslotte geen poging doet om te verklaren waarom hij de bevoegdheden van de befaamde Politie voor Openbare Orde niet kon uitleggen;

2.3. Overwegende dat, gelet op wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen; dat verzoeker tenslotte aanvoert dat met bepaalde door hem aangebrachte elementen geen rekening werd gehouden en dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht terwijl deze er duidelijk zijn; dat verzoekers uiteenzetting terzake bijzonder vaag en summier is; dat hij niet preciseert met welke elementen geen rekening werd gehouden en welke nieuwe elementen hij heeft aangebracht; dat deze bewering geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat verzoeker bijgevolg geen elementen aanvoert die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de bestreden beslissing zodoende gedragen wordt door pertinente en afdoende motieven; dat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon beslissen tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.